

betjente og alle Politibetjente i Landet mod at gøre den Slags Ting. Slige Misbrug af Magten bør paatales strengt. I dette Tilfælde er det afgjort ved, at Politidirektøren har idømt den paagældende Politibetjent den højeste Mulkt, han efter Lov af 4. Februar 1863 kan idømme ham, nemlig en Bøde af 40 Kr. Dernæst har Politidirektøren frataget ham forskellige Dusrør, som han havde fortjent. Politidirektøren har fremhævet, at detskal være en særlig dygtig Betjent, der har ladet sig henrive ved denne Lejlighed, men det er ingen Undskyldning og intet Forsvar for ham, for den Slags Ting bør ikke ske.

Saa omtaler det ærede Medlem en Sag, som jeg selv har haft med at gøre, og jeg er glad ved at kunne faa Lejlighed til at svare paa dette, da det er noget, der rammer mig selv. Det drejer sig om de Kvinder, der have raabt „Judas“ efter en Sporvognskonduktør. Det var nu ikke en enkelt Gang, de havde gjort det. De havde gjort det 3 Gange, Kl. 9, Kl. 10 og Kl. 12 paa forskellige Steder, og de havde raabt forskellige Skældsord blandt andet: „Du er judasmærket i Panden“. Det er blevet sagt, at der er begaaet Vilkaarlighed mod disse Kvinder. Men de have ikke ansøgt om at faa Henstand eller Tilladelse til Afbetaling paa den Bøde af 40 Kr., som de vedtog. De have indgivet til Justitsministeriet Andragende om Eftergivelse af denne Mulkt og fremhævede i dette deres Andragende, at de vare meget fattige, og at bleve de tagne bort fra Hjemmene, maatte deres Børn lide Nød, og de havde begge smaa Børn. En af disse Damer har været hos mig personlig, og jeg har talt med hende om den paagældende Sag. Jeg fik ikke det Indtryk af vor Samtale, at hun fandt, det var urigtigt, at hun havde vedtaget eller var bleven idømt en Bøde af 40 Kr., det Moment gjorde hun ikke gældende overfor mig, og jeg synes ogsaa, hun kunde have ladet være med den paagældende Handling. Hvad hun derimod gjorde gældende overfor mig, var Hensynet: Hvem skal passe Børnene, naar min Søster og jeg skulle ind at afsone? Ministeriets Svar blev Afslag paa det paagældende Andragende, idet jeg forment, at det ikke vilde gaa an, at Justitsministeriet, naar der finder Optøjer Sted paa den første Strejkedag, og man bliver idømt en Bøde eller vedtager en Bøde, eftergiver en saadan Bøde, thi det vilde være at slappe Respekten for Politiet. Det forstod den paagældende Kone ogsaa meget godt. Selvfølgelig er der kommet

Svar paa Andragendet; at der hverken skulde være svaret Ja eller Nej, er naturligvis urigtigt. Under 4. September er der fra Fængselsdirektoratet udfærdiget en Skrivelse, hvori Andragendet afslaaes, men der tilføjes: „Imidlertid maa man, da det i Andragendet anføres, at Andragerinderne, der begge have mindre Børn, ingen Hjælp have til disses Pasning, anse det for ønskeligt, at de tvende Andragerinder ikke henstattes til Afsoning samtidig, for at der kan blive givet dem Lejlighed til at yde hinanden Hjælp i den nævnte Henseende“. Det er første Gang, at der er gaaet saaledes frem fra Fængselsdirektionens Side, men det vil sikkert ske i flere Tilfælde. Det er altsaa det eneste vilkaarlige, der er sket, men jeg finder det naturligt og rigtigt, at man ogsaa vil fortsætte dermed.

Saa vilde det ærede Medlem sige: Det er godt nok, at der er nogen, der passer Børnene, men naar der ingenting er at spise i Huset, hvad nytter det saa? Men mon der ikke var andre, der havde sørget for det? Det ærede Medlem sagde, at de havde intet Svar faaet, men at de havde tilfældigvis af en Dame faaet Underretning om, at deres Andragende var blevet afslaaet. Den Dame skulde vel ikke tilfældigvis være en Dame, der kom fra Fængselshjælpen for at spørge, om der var Nød til Stede? Det er noget, som de ofte gøre, og jeg kan ikke tænke mig, at andre Damer kunne kende Justitsministeriets Afgørelse end netop de Damer, der komme fra Fængselshjælpen, der er i intim Forbindelse med Justitsministeriet. De Damer ere til stor Nytte for Samfundet ved det Arbejde, de gøre med Hensyn til at tage sig af de Folk, hos hvem der er Nød til Stede under en Fængselsaktion. Og det skulde forbavse mig meget, om det ikke har været en saadan Dame, der har været derude og er bleven afvist, idet de sagde, at de havde ikke Brug for Hjælp, fordi de havde Penge til at betale Mulkten med. Den Dag, de fik Meddelelse om at møde paa Birkekontoret, blev det ikke, saaledes som det ærede Medlem for Aarhus nordre Valgkreds (Sabroe) sagde, nægtet dem at faa Henstand af den simple Grund, at de hverken bad om at faa Lov at afdrage Bøden eller om Henstand. Da Beløbet blev afkrævet dem, havde den paagældende Kvinde de 40 Kr. med sig. Naar derfor det ærede Medlem fra Stege siger — det findes Sp. 286 — „Men havde hun ikke haft Pengene med, var hun sikkert bleven indsat til Afsoning